

tænkt mig en faglig og saglig Kommission, som skulde forberede Sagen og være saa alsidig og praktisk sammensat som muligt, saa at Rigsdagen til sin Tid i Frihed kunde tage Stilling til Arbejdet.

De Principper, en saadan Kommission særlig skulde beskæftige sig med, de Overvejelser, den særlig skulde paa tage sig, har ogsaa været omtalte under denne Forhandling, flere Spørgsmaal er berørte af mig, og senere Talere har ogsaa berørt et og andet deraf. Selvfølgelig maa man først og fremmest dvæle ved selve Hovedprincipperne. Der tales i Bemærkningerne til Lovforslaget om, at man maaske fremtidig skal ind paa helt andre Principper end dem, man nu er inde paa, og med Hensyn specielt til Arbejdsløshedskasserne mener jeg, at man kommer til at overveje, om man ikke skal tilbage til en mere forsikringsmæssig betrygget Stilling for disse Kasser og saa give de arbejdsløse, hvad de trænger til og nødvendigt skal have under disse ekstraordinære Forhold, som Tillæg gennem andre Organer. Der bliver ogsaa her Spørgsmaal om Institutionernes Administration. Jeg antydede allerede i mine tidlige Bemærkninger, at jeg finder, der burde være et ganske anderledes Samarbejde mellem Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedsinspektoret, og jeg tænker mig egentlig, at dette Samarbejde skulde have et saa snævert administrativt Udtryk, at disse Institutioner samledes under eet Direktorat, hvad jeg tror ogsaa oprindelig har været Tanken, nemlig under Arbejdsanvisningsdirektoratet. Nu hørte jeg nok den ærede Ministers Udtalelse om dette Spørgsmaal, og jeg er ikke uenig med ham i de Grundbetragtninger, han der gjorde gældende, men jeg mener, at den Selvstændighed, der vil være det naturlige, kunde tilvejebringes derved, at Arbejdsløshedskasserne vedblev at være en fuldstændig selvstændig Gren under et saadant Direktorat.

Saa er der ogsaa det Spørgsmaal, som ligeledes har været berørt fra flere Sider, om en Karenstid. Den oprindelige Lov, som blev gennemført i 1907, og som jeg i sin Tid som Indenrigsminister havde den Ære at gennemføre her paa Rigsdagen, byggede i endnu mere udpræget Grad paa Forsikring end Loven af 1914. Selv om det ærede Medlem, der i Gaar oplyste om Kassernes Bidrag, har Ret i, at der fremdeles ydes fra Medlemmernes Side, viser Brøkkforholdet mellem Medlemmernes Bidrag og Statens Tilskud, at der nu gennem Kasserne administreres langt større offentlige Midler

end tidligere. Jeg mener derfor, at dette Spørgsmaal skulde overvejes, og at man maatte komme til at indføre nogen Karenstid paa ny. Jeg forstod ogsaa det ærede Medlem fra Ruds Vedby (Søren Svendsen), der talte i Gaar, saaledes, at han mente, at dette Spørgsmaal skulde nærmere overvejes i den Kommission, der vil blive at nedsette.

Saa er der Spørgsmaalet om Kontrollen, som jeg berørte i mine indledende Udtalelser, og som ogsaa baade Ministeren og efterfølgende Talere har været inde paa. De Tal, der her har været nævnte baade fra Ministerens og anden Side, interesserer mig ikke meget i denne Forbindelse. Jeg tror, at vi i Virkeligheden fra alle Sider føler, at disse Tal ikke er oplysende, og saa mener jeg ikke, at det er fremmende for Forhandlingerne her, at vi giver os til at drøfte dem og hæfte os ved dem. Der er ganske sikkert overordentlig mange flere Misbrug, end disse Tal giver Udtryk for, og det er ogsaa rimeligt. Nu nævnedes Ministeren et Eksempel i Gaar og sagde, at det til sidst viste sig, at den paagældende Arbejdsgiver slet ikke vilde give Besked, ikke vilde oplyse noget om, hvorledes Forholdet i Virkeligheden var, og saa siger Ministeren meget rigtigt: Hvad skal vi saa gøre mere? Naar vi ikke kan faa Besked, og naar Manden nægter at give nærmere Oplysninger, saa kan vi jo ikke undersøge Sagen nærmere. Ja, denne Betragtning er ganske rigtig; men derfor kommer vi ogsaa til at løse denne Vanskelighed og maa løse den ved at indføre Anmeldelsespligt for Arbejdsgiverne, og dette maa overvejes i en Kommission. Det er meget bedre at sige det rent ud end at krybe i Skjul overfor den Slags Ting, og Forholdet er simpelt hen dette, at Arbejdsgiverne anmelder ikke saadanne Tilfælde paa Arbejdsanvisningskontoret. Og hvorfor gør de det ikke? Fordi de for det første ikke holder af at have al den Ulejlighed, som saadanne Anmeldelser let vil komme til at medføre; men sikkert ogsaa, fordi de er bange for, at Kontrollen ikke skal virke, ikke kan gennemføres, og at de derfor til syvende og sidst vil komme til at lide under Boycotning. (Modsigelse). Ja, saadan er Forholdet. Jeg tror, man maa indrømme, at det er rigtigt, og jeg tror ikke, der er nogen, der vil kunne benægte det, hverken Arbejdsgivere eller Arbejdere. Men er Forholdet saadan, saa er her et Spørgsmaal, som vi i Sagens Interesse, for at faa disse Kasser til at virke saa godt som muligt, kommer til at overveje. Derfor mener jeg, at det